

Puhas süda

„Õndsad on puhtad südamest, sest nemad saavad näha Jumalat.“ Matt. 5, 8.

Südame all me mõtleme inimese hinge ehk meelsust ehk meelelaadi. Inimese meelsusest oleneb palju. On tema meelsus aus ja puhas, siis on tema süda puhas. Ta vaatab kõigile teistelegi puhta ja selge filmaga. Ta film on siis arvalik ja puhas. Kain langes filmist ära, sest ta süda polnud puhas. Tal olid furjad mõtted südames oma ainja wenna vastu. Ta süda oli niivõrd määratud ja ta meelsus väär, et siin ei aidanud enam ka Jumala noomitus. Ta waid plaanitses oma furja kawatsuse juures, kuni ta selle teostas.

Kain on üks furwemaid furja südametunnistuse kujusid. Tema eeskuju järele on läinud maailm, kellel pole üldse puhast südant ega õiget meelsust. Waenlane on ajetanud terve maailma furjusesse.

Jumala lastel peab olema puhas süda, puhas südametunnistus, puhas hing, puhas meelelaad, sest Kristuse weri on puhastanud nende südametunnistuse furnuist tegudest elawat Jumalat teenima. (Ebr. 9, 14.).

„Kes Kristusest õpib, see tunneb ikka rohkem jälkuist hooletu ülalpidamise, kõlbmatute kõnede ja roojaste mõtete vastu. Kus Kristus südames elab, seal avaldub mõtete ja kommete puhtus ja peensus.“

„Kuid Jeesuse sõnadel: „Õndsad need, kes puhtad südamest“ on veel üks sügavam tähendus, — mitte üksnes puhtad selles mõttes, mida maailm puhtuse all mõistab, waba kõigist meeletunnetest, puhas kõigist hinudest, — waid truu hinges, waba uhkusest ja enesearmastusest, alandlik, omakasupüüdmata ja lapselik. Minult jarnane võib jarnast hinnata.“ E. G. White, „Mõtted õndsakskiitumäelt“, lk. 39.

Puhas süda otsib puhtaid südameid. „Minult jarnane võib jarnast hinnata.“ Puhas süda ei tegele muustade asjadega ja furjade mõtetega. Puhas süda ei arvusta teisi pahatahtlikult, waid ta otsib teed ja võimalust, kuidas effijat aidata puhtusele. Puhas süda ei otsi teiste wigu ega tegele nende kallal. On olemas loomi, kes ainult poris ja mudas elada armastavad. Nad ei asu ülal, kõrgel ja puhtas ümbruses, waid all, madalal ja pimeduses. Puhas süda ei lasku madalale. Ta ei arvusta ligimest ja kaaswõitlejat madalalt,

ta ei otsi ega „leiuta“ ta juures madalaid asju, sest ta on Kristusega üles äratatud ja otsib seepärast „seda, mis ülewal on; ta mõtleb nende asjade peale, mis ülewal on, ei mitte nende peale, mis maa peal on.“ (Kol. 3, 1. 2.).

„Kes on puhtad südamest, need elavad juba siin, jelles maailmas otsekui Jumala ligiduses.“ (Sealsamas, lk. 41.) Kui keegi alati meeles peab, et ta elab Jumala ligiduses, siis ta hoiab oma südamepuhtust. Ta teab, et Jumala inglid lahkuwad roojasest.

Puhas süda on kaastundlik oma ligimesele ja kaaswõitlejale. Tal pole heameel ligimese langujast ja effitusest, waid ta kaitseb, arwstab ja toetab teda.

Kui süda pole puhas, siis on ka sama arwamine teistest. „Minult jarnane võib jarnast hinnata.“ Väär meelsus, rifutud waim, ebapuhas süda mõõdab teisi oma mõõdupuuga. Ta ei näe kelleski head ega suuda kellegi tegu hinnata. Õnnetud on sellised hinged. Neil endil on raske ja nad teewad teistele raskusi. Nende elutee on morn ja rõõmuta.

Keegi on ütelnud: „Puhas süda on kallim kullast.“ See on suur tõde. Kuld kaob, kullaga ei saa ennast wabastada hingepiinast, südametunnistusepiinast ega pahast meelsusest. Siin ilmneb, et kuld on waid muld.

Uff, tõde ja Kristus annawad puhta südame. Tõde teeb wabaks inimese, uff Kristuse armuse puhastab südametunnistuse. Sinnakem seda ja wõtkem vastu. Siis on meil edu kergem ja rõõmjam.

Puhas südametunnistus ei kardab inimeste arwustamist ja pahatahtlikkust. Kui furjad südamed Jeesust pahasti arwustasid ja tema peale wale süüdistusi tõid, siis waitis Jeesus. Puhas süda waitib ja pigemini palub waenlaste eest nii kui Jeesus seda tegi. Puhas süda teab, mis ta on ise ja teda ei häiri furjad waimud. Ta läheb julgelt edasi, nii kui teekäija läbi küla, sest wiimaks waitiwad ka need, kes igalt õue wärawalt käre tegid.

Tõesti õilis on puhas süda. Jeesus ütleb, et ta peab Jumalat nägema. Minult puhas süda jõuab eesmärgile, sest sinna, Jumala puhtasie (Sära 115. lk.)

Ma arendan kõik Kristuse läbi . . .

Meie pealkirjaks on Pauluse sõnad, mis võetud kirjast filiplastele. Selle kirja kirjutas Paulus Rooma vanglas, arvatavasti 63. aasta lõpul, pärast seda kui ta oli jamas paigas kirjutanud kirja Timoteusele. Üks tema suuremaid soovide, mis ta oli avaldanud Timoteusele (2. Tim. 4, 9, 21.), oli vahetult taide läinud. Me loeme Wil. 1, 1, et Timoteus oli tulnud Rooma.

Kes hardumuses loeb filiplaste kirja, see on liigutatud soovast ja südamlisest toonist, milles see kiri on kirjutatud, ja kirjutaja suurest vaimujõust. Enam kui üks kord mainib Paulus oma seisukorra ebakindlust ja oma elu peatse lõpu võimalikkust. (Wil. 1, 20; 2, 17; 3, 10.) Siiski kõik tema väljendused tunnistavad kõmjust alatumisest Jumala tahtele. Reis olukorras kirjutab ta: „Ma arendan kõik Kristuse läbi, kes mind vägevaks teeb.“ (Wil. 4, 13.)

Midagi on Paulus muutnud Kristuse läbi.

Selle Jumalale pühendunud apostli elu oli rikas ebameeldivustest ning täis enesetalgumist ja eneseohverdumist. Endise julge ja fanaatilise kristlaste tagajärg ja hallpäise, kindla ja usalva Jeesuse Kristuse julase vahel on pikk raske elutee.

Dma esimeses kirjas korintlastele räägib Paulus oma kannatustest ja raskustest, mis ta on pidanud läbi elama Kristusesse usu pärast. Ta ütleb: „Selle tunnini kannatame meie ka nälga ja janu, ja oleme alasti, ja meid pekstakse kammaldegaga, ja meil ei ole kuskil pool aset, ja meie näeme vaeva tööd tehes oma kätega; kui meid sõimatakse, siis õnnistame meie, kui meid taga kiusatakse, siis kannatame meie seda, kui meid teotatakse, siis palume meie; meie oleme tänini otsegu maailma pühkimeiks ja kõikide roistuks saanud.“ (1. Kor. 4, 11—13.)

Dma teises kirjas korintlastele nimetab Paulus ühikasjaliselt neid ohutsid ja wiletsusi: „Suunda rahwa käest olen ma viis korda saanud ühe hooi vähem kui nelikümmend. Kolm korda olen ma wistega pekstud, üks kord kividega wistatud, kolm korda on laew käest ära hukka läinud, terve öö ja päewa olen ma sügawas meres olnud. Sagedasti on mul teekäimisi olnud, ma olen olnud jõgede peal mitmes hädas, mitmes hädas mõrtsukate seas, mitmes hädas oma rahwa seas, mitmes hädas paganate seas, mitmes hädas linnas, mitmes hädas kõrves, mitmes hädas mere peal, mitmes hädas walewendade seas, töö ja waewa sees, sagedasti mitmes walmamises; nälja ja janu sees, sagedasti paastumises, külmas ja alastuses.“ (2. Kor. 11, 24—27.)

Peale nende raskuste on Paulusel veel teisi takistusi. „Ja et ma üliwäga suurte ilmutamiste pärast ei pea suurutema, on mulle liha sisse wai antud, saatana ingel, et ta mind peab rufitaga lööma, et ma ei suurustele. Sellesama pärast olen ma kolm korda Islandat palunud, et see minust peaks ära lahkuma. Aga tema on mulle ütelnud: Sulle saab küll minu armust, sest mu wägi saab nõtruse sees täie wõimuse.“ (2. Kor. 12, 7—9.)

Kui lugeda seda kõike, mis Paulus on pidanud läbi elama „Jumala sõna pärast ja tunnistuse pärast“, siis tekib meil küsimus: Kuidas wõis inimene seda kõike wälja tunda? Ja meil on häbi enda üle, et meie elus on nii wähe enesetalgumist ja andumust Jumala töö jaoks. Meie algkirjakoht arweldab Pauluse enesetalgumise ja pühimuse saladuse: „Ma arendan kõik Kristuse läbi, kes mind vägevaks teeb.“

Kui Paulus oli veel Saulus, siis moodustas tema oma tahe, tema oma isik tema elu keskpunkti; kui ta aga oli ümber pööranud, siis moodustas Kristus keskpunkti, millele ta rajas kõige oma töö ja olemise. Ta wäljendab seda nii selgesti ja haarawalt: „Kristus on minu elu.“ (Wil. 1, 21.) Kristuse wäe läbi wõis ta üle saada suurtest raskustest. Ja, kõik need asjad ei teinud teda araks. Ta kuulutas julgelt Kristuse ewangeliumi. Wõtleme näiteks juhtumile Lüstas. Otsalgu oli rahwahulk suures waimustuses Paulusest, et ta oli Kristuse wäe läbi terweks teinud jalutu mehe, ja nad tahtsid Paulust ja Barnabast jumalatena austada. „Aga Antiookiast ja Ikooniast tuli suunda rahwas sinna ja meelitas rahwast ja wiskas Paulust kividega ja wedas teda linnast wälja ja mõtles ta surunud olevat. Aga kui jüngerid tema ümber tulid, tõusis ta üles ja läks linna; ja teisel päewal läks ta Barnabaga Terbeni. Ja kui nad jellele linnale said armuõpetust kuulutanud ja mitu jüngeriks teinud, läksid nad tagasi Lüstasse, Ikooniasse ja Antiookiassa. Nad kinnitasid jüngerite hingeid ja manitsesid neid usu sisse jääda.“ (Ap. 14, 19—22.) Selles oli tõesti tarwis julgust ja armastust, et tagasi minna sellesse linna, kus teda hiljuti peaaegu kividega surnuks wistati. Seda suudab inimene alles siis, kui Kristuse armastus teda kihutab ja kui Kristuse wägi teda toetab ja kinnitab.

Lingimused, milledes inimene suudab kõik Kristuse läbi.

Et Paulus ja teised usumehed suutsid tunda niipalju wõitlust ja wastupanu ilma arakssamata, on imestuswäärne; aga meile isiklikult on veel tähtsam teada: Kuidas wõin mina kõike

kanda Kristuse wäe läbi? Jumala Sõna näitab tingimused.

Filipi linna wangimaja uste avanemise puhul heitis wangihoidja Pauluse ja Siilase ette maha ja küsis: „Isand, mis pean ma tegema, et ma õndsaks saan?“ Nad vastasid: „Usu Issanda Jeesuse Kristuse sisse, siis saad sina ja sinu pere õndsaks.“ (Mk. 16, 30. 31.)

Õdiks võelda: Usk on esimene samm teel taevaste. Jeesuse järelkäija peab uskuma. Kristus vastab sellele usule oma töötuse kohaselt; ta on „teesama eile ja täna ja igavesti.“ (Ebr. 13, 8.) Meie ümber on tunnistajaid kui paks pilv ja need annavad tunnistuse jumaliku õpetaja muutmatusist truudusest. Kui me järele mõtleme, et tema armastus langenud maailma vastu oli nii suur, et ta andis meie eest oma elu, siis ei ole küll raske uskuda Jeesusesse, panna oma usaldus temale kui meie lunastajale ja õndsaksteegijale.

Pärast seda, kui Peetrus oli pidanud fluitava ja waimustava kõne nelipühil, küsis rahvas apostlitelt: „Mehed, wennad, mis peame meie tegema?“, ja nad said wastuse: „Parandage meest ja igaviks teie seast lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nime peale pattude andeksandmiseks ja siis peate teie Piiba Waimu anni saama.“ (Mk. 2, 38.)

Usk ja Jumala Waimu juhtimine toob esile täielise muudatuse, pöörde meie elus. Wanad patused harjumused jäävad maha, wana inimene sureb, ja uuestisündinud inimene õilsate, pühade mõtetega ja tunnetega kasvab päew-päewalt. Tuleb päew inimese elus, kus ta jätab wana patuse elu täiesti maha ja matub kõige mõõdunu igaweks maha. Paulus kirjeldab seda nii ilusasti Rooma 6, 11. Piibiline ristimine on wanainimese mahamatmine ja uueinimese ülestõusmine uueks eluks Kristuses.

Sellest järeldub, et Kristuse järel käimine tähendab: Pöörda Jumala poole (Jes. 45, 22.), uskuda Jeesusesse Kristusesse, jätta maha patused harjumused ja selle muutumise kinnituseks lasta end ristida Issa, Poja ja Piiba Waimu nimel.

Uuestisündinud inimene püüab siis Jumala wäe läbi korraldada oma uut elu nii, et see on kooskõlas Jumala tahtmisega. Riika noormehe küsimusele: „See õpetaja, mis head pean ma tegema, et ma igawese elu saaksin?“ wastas Jeesus: „Tahad sina elu sisse minna, siis pea kajuõnu.“ Jumala kaju on jumalik mõõdupuu tõele ja patule. Kõnnime kasku on kõlbeline mõõdupuu igale uuestisündinud inimesele. Uuestisündinud inimese eluwiis on kooskõlas Jumala kaskudega, sest nendes on awaldatud Jumala tahtmine. Usklik peab oma tegemise ja olemise järele proovima selle waimse mõõdupuuga. Meljanda kasku täitmine võib paista raske, kuid Jumala õnnistused on suuremad kui raskused.

Kes tahawad elada ja talitada Jumala sõna järele, neil ei ole üksnes kohuseks olla head krist-lased ja ustawad kodanikud, waid neil võib ka olla oja paljudest töotustest, mis Jumal on oma sõnas andnud neile, kes teda ustawalt teeniwad. Need töötused kinnitawad samuti, et on tõesti võimalik oma elu täiesti muuta. See on Jumal, kes jelle uue elu esile toob. „Ja ma tahan teile uue südame anda, uue waimu teie sisse anda ja kiwise südame ära jaata teie lihast ja teile ühe lihase südame anda. Ja oma Waimu tahan ma teie sisse anda ja teha, et teie võtate kätta minu seadumiste sees ja mu kohutuseadusi pidada ja nende järele teha.“ (Ej. 36, 26. 27.). See wanatestamentlik sõna ei ole hoopiski mitte piiratud sellele ajale, milles see räägiti; see sõna mahjab tänapäewani täiel määral. Ja need töötused on ka Uues Testamendis Jeesuse ja tema apostlite poolt selgesti korratud. Kui meie elu peaks olema igawiku wääriline, siis on tarwis, et me Jeesusele andudes oma pühitust taga nõuame. Tema kutsub oma Piiba Waimu läbi meis esile tahtmise ja juutmise. On tarwis, et me temasse jääme nagu oks wiinapuusse, et me püüwad oleme kristlikus elus. Mina olen wiinapuu. teie wiinapuu oksad; kes minu sisse jääb ja mina tema sisse, see kannab palju wilja; sest minuga ei wõi teie midagi teha. Kui teie minu sisse jääte ja minu sõnad teie sisse jääwad, siis palute teie mis teie ual tahate ja see peab teile juhindima.“ (Joh. 15, 5. 7.). Siis on meil juudamerahu, sest me wõidame ära maailma patu ja ülekohu ning kanname head wilja.

Kristlik elu on alaline kurja äravõitmine. Kõik ebameeldivused kaotawad uskliku juures mõju, sest ta võib Paulusega võelda: „Ma arendan kõik Kristuse läbi, kes mind wägewaks teeb.“

Annaks Jumal, et meie elu wastaks ülal mainitud tingimustele, et me wõikime kuuluda ka nende hulka, kellest ütleb Jlm. 12, 11: „Ja need-jamad on teda ära wõitnud Talle were läbi ja oma tunnistuse sõna läbi ja ei ole oma elu armastanud surmani.“ Tahame olla need, kelle südamesse on läinud Kristuse sõnad: „Kui te seda teate, õndsad olete teie, kui teie jeda teete.“ Joh. 13, 17.

Bubas jüda.

(Algus esimesel küljel.)

riiki ei saa sisse mingi asi, mis roojane on. „Wäljaspool on koerad ja nõiad ja hoorapidajad ja tapjad ja ebajumalateenijad ja kõik, kes armastawad ja teewad walet.“ (Jlm. 22, 15.).

Jumala riik on puhtuse riik ja Issanda ümmardajale näidati Jumala rahwa teekonda selle riigi poole, ja ta kuulis kui Jeesus hüüdis usuran-dajatele selle riigi poole: „Kellel puhtad käd ja puhas süda on, need wõiwad seisma jädä; teile saab küllalt minu armust.“ („Kogem. ja nägemused“, Mh. 13.)

Kofused koguduses

Kus on Issanda Waim, seal walitseb tasan-
dus, kannatus, sõbralikkus ja pikkmeel. Tõeline
jünger püüab talitada Kristuse eeskujul järele.
Tema püüab teha Jumala tahtmist mööda maa
peal, nagu see sünnib taewas. Inimesed, kelle
südamed on weel rikunud patuga, ei saa olla usinad
headele tegudele. Nad ei talita esimese nelja käsu
eeskirjade järele, mis kirjeldavad inimese kohu-
seid oma kaasinimeste vastu. Nende südamed on
täidetud omakasuliste mõtetega ja nad leiavad
alati wigu teiste juures, kes pole pahemad kui nad
ise. Nad panevad käe töö külge, mida Jumal pole
neile annud, aga jätkavad tegemata töö, mis ta
neile annud teha, n i m e l t i s e e n n a s t ä h e -
l e p a n n a , e t m i n g i w i h a j u u r e i
k a s w a k s ü l e s e g a s ü n n i t a k s r a h u -
t u s t k o g u d u s e s e g a r o o j a s t a k s s e d a .
Nende silmad, mis peaksid olema suunatud sisse-
poole, et läbi katsuda omaene tegusid, waatavad
väljaspool ringi, kas teiste iseloom ei ole ebaõige.
Kui nad kaotavad ära südamest oma mina, kade-
duje, tigeda wiha ja kahtluse, siis ei istu nad mitte
kohutajärjele otsejärele tegema teiste üle, kes on Ju-
mala silmis paremad kui nemad ise.

Kes tahab teisi reformeerida, see peab paran-
dama esiteks iseennast. Tema peab omandama
Spetaja waimu, olles tahtlik nii kui temagi kannata-
ma etteheiteid ja harjutama enesetalgamist. Wõr-
reldes ühe hingega wäärtust maailmaga, wariseb
terwe maailm ei millekski kokku. Kui on soow
walitseda Issanda omade üle ja kui seda soowi
süwendatakse, siis on selle tulemuseks hingede kao-
tus. Kes tõepoolest Jeesust armastab, see püüab
oma elu selle eeskujul järele kujundada ja Kristuse
wainu töötada teiste päästmiseks.

Kristus jättis maha taewaliku kuningliku au-
järje ja tuli siia maa peale, et wõita inimesi enda
poole ja panna nende päästmisele kindel alus;
ta kannatas inimeste asemel patu koledusi ja häbi
ning suri, et neid wabastada. Silmas pidades
inimese lunastamise eest makstud määratusuurt
hinda, ükski Kristuse nime kandja ei peaks julgema
ükskõikselt käituda tema kõige wähemategi lastega.
Kui hoolikalt peaksid wennad ja õed koguduses tä-
hele panema iga sõna ja tegu, et nad ei teeks kahju
„õlile ja wiinale.“ Kui kannatlikud, sõbralikud ja
armastusriffad peaksid nad olema nendega, kes on
ostetud Kristuse werega! Kui ustawalt ja tõsi-
selt peaksid nad tegutsema, et üles aidata argu ja
kartlikke! Kui armastusriffalt peaksid nad ümber
käima nendega, kes kahtuwad olla sõnakuulelikud
tõele, kuigi neil pole kodus julgustust ja nad pea-
wad alati wiibima sõnakuulmatuse ja pimeduse
õhkkonnas.

Kui näha, et keegi wend on effimud, siis ei

tohi tema õed-wennad sellest üksiksele jostistada,
selle üle otsustada ning neid arwatawaid effitust
ja wigu suurendada. See sünnib tihti, ja selle
tulemus on, et Jumala pahameel on nende peal,
kes seda teewad; ja saatat röömustab, et ta wõib
nõrgestada hingi ja kahju teha neile, kes wõiksid
olla tugewad Issandas. Maailm näeb nende
nõrkust ja otsustab inimeste ja tõe üle, mida nad
ütlevad armastawat, — ta otsustab nähtawale
tulnud wiha järele.

„Jehooa! Kes wõib wõõraks tulla sinu telki?
Kes peab asetat olema on püha mäe peal? Kes ilma-
laimnata elab ja õigust teeb ja tõtt räägib oma
südamest, kes keelt ei pehja, oma seltsimeestele kurja
ei tee ega laimamist oma ligimese peale vastu ei
wõta. Kelle meelest on ära põlatud see, kes Juma-
last pole pandud millekski, aga kes austab neid, kes
Jehooat kardawad; kes oma kahjuks wannub ja
ei tagane sellest. Kes ei anna oma raha kassu peale
ega wõta meelega selle vastu, kes on ilma süütu;
kes seda teeb, ei see kõigu elades.“ (Laul 15). Siin
on näha, et laimajale ei anta luba elada Jumala
telgis ega jääda pühale mäele. Kes teeb ettehei-
teid oma ligimesele, sellel ei wõi olla Jumala
poolehoidu.

Kui tihti on kuulutajad ära kutsutud tähtsa
töö juurest, mille läbi hinged pööravad Jumala ja
tõe juure, et lahendada koguduse raskusi õdede-
wendade keskel, kes on päriselt ülekohutus ning oma-
wad tülitsewa ja walitlushimulise waimu. Meie
töö edasiminekul on ikka ja jälle kordunud nähtus,
et mehed on ära kutsutud nende tööpõldudelt; see
on inimeste suure wastase kawalus, et Jumala
tööd takistada. Kui hinged, kellel on mõte tõega
ühineda, jäetakse sel wiisil abasoodsate mõjude
ohwiriks siis kaotavad nad oma huwi, ja wäga
harwa wõidakse neid weel kord tuua tõele nii ligi-
dale. Saatat mõtleb alati kawalaid plaane, kuidas
kuulutajat niisugusel kriitilisel ajal tööpõldult ära
kutsuda, et tema tööwili läheks kaduma.

Koguduses on pühitsematuid, ümberpöörma-
tuid mehi ja naisi, kes mõtlewad wähem oma kaas-
inimeste õndsusele, kui omaene arwamise ja
wäärtuse maksmapanemisele; saatat mõjutab neid
esile kutsuma raskusi, mille läbi kuulutaja tööd ja
aega raisatakse ja palju hingi läheb selle tagajär-
jel kaduma.

Kui koguduse liikmete tunded lähewad lahu,
siis on nende südamed kõwad ja tuimad. Kuulu-
taja püüded kannanewad löökidele külma raua
pihta, ja igakõks muutub omaene teel weel kind-
lamaks kui enne. Kuulutaja satub heiskordade,
mida ei saa kadestada, sest kuigi ta talitaks üks-
kõik kui targalt, siis on tema otjus kellelegi was-
tumeelne ja sel wiisil kõweneb erakondlik waim.

Kui kuulutaja elab fusagil perekonnas, siis tekitab teiste juures kahtlus, kas ta ei saa seal ebasoodsalt mõjutatud. Kui ta annab mingit nõu, siis ütlevad mõningad: See võid see on temaga rääkinud ja tema sõnad ei avalda mingit mõju nendele. Sel viisil on nende hinged täidetud usaldamatuse ja kahtlusega ning kuulutaja on väljast pandud nende eelotsustele ja laimustele. Väga tihti on see nii, et tema ära minnes on olukorrad halvemad kui olid tema tülles. Oleks ta otsestult keeldunud kuulda võtmast mõningate ühekülgsed väljendusi, oleks ta avaldanud oma nõuandeid kooskõlas piibli juhtnöõridega ja öelnud nagu Neemia: „Minul on teha juur töö, ma ei võid mitte tulla“, siis oleks kogudus võinud jõuda paremasse seisundusse.

Kuulutajad ja koguduseliikmed ei meeldi Jumalale, kui nad kellelgi lubavad jutustada nende veadade eesküsi ja vigu. Nad ei tohiks kuulata niisuguseid eesküsi ja vigu. Nad ei tohiks kuulata niisuguseid aruandeid, vaid peaksid küsima: Kas ja oled täpselt talitanud Ünnistegija juhatusete järel? Kes ja oled käinud üleastuja juures ja oled temale öelnud tema vigu? Kas on ta keeldunud sind kuulmast? Kas ja oled hoolt kandes ja palves sellele mõeldes võtnud kaks enesega kaasa ja töötanud temaga armastuses, alanduses ja tasanduses? Kas hoolas sinu süda armastusest üle tema vastu? — Kui on täpselt talitatud suure juhi juhatusete järel, mis ta on annud eesküsi ja oled astuda teine samm — ütles seda kogudusele ja lasse temal seda asja käsitada kooskõlas piiblikirjaga. Jumal kiidab koguduse otse heaks siis, kui kogudus paneb välja eesküsi liikme, kes ei ole kahetsenud. Kui ei ole nii talitatud, siis hoidu vastu võtmast mingit etteheidet oma ligimehe peale. Kui ei oleks ühtegi wenda ega õde, kes jeda (kolhitud) kaasa teeksid, siis waitiksid varsti furjad keeled, sest nad ei leiaks foodsat pinda üheskõs riidlemiseks.

*

Igal inimesel, kes püüab võitu saada, on võitlemist omaenele nõrkustega; et aga palju kerget on näha veadade ja õdede vigu kui omaenele vigu, siis tuleb palju hoolsam ja arvustavam olla iseendaga kui teistega. Kõik koguduseliikmed, kui nad Jumala pojad ja tütreid, peavad saama teatawa kasvatuse enne kui nad võivad olla maailmale valguseks. Jumal ei tee valgusefandjaks ühtegi meest ega naist, kes on pimeduses ja soovib sinna jääda, kes ei tee iseäralisi pingutusi ühinemiseks valguseallikaga. Hinged, kes tunnevad oma vajadusi ja teevad jõupingutusi sügavaks järelmõtlemiseks, tõsteks keitvaks palveks ja tegevuseks, saavad jumaliku abi. Igaühel tuleb iseenda juhtes palju unustada ja õppida. Wastust harjumusi ja kombeid tuleb loobuda. Minult tõsimeelsega võideldes wigade vastu, võttes vastu tõde täielikult ja elades Jumala armuga

jelle põhiopetuste järel, on võimalik saavutada võitu.

Ma sooviksin leida õigeid sõnu, et jeda meie kõigile meele siisse vajutada, et igaühe ainus lootus on Jumalaga ühinedes. Meie peame saavutama hinge puhtuse; selleks on tarvilik siidame põhjalik uurimine, tuleb võita palju fangelaesust ja enesearmastust, ja selleks on nõuetav alaline tõine palve.

Inimesed, kes on kõvad ja laiduhimulised, wabandavad end võid katsumad oma kristliku wiisakuse puudust õigustada asjaoluga, et ka paljud usupuhastajad on töötanud niisuguse wainuga, ja nad tõendavad, et töö käesoleva aja jaoks nõudvat samasugust wainu; kuid lugu pole nii. Tõlane ja täiesti walitsetud meel on igal pool parem, isegi kõige toremas seltskonnas. Tõne tuldus ei tee ühelegi inimesele head. . . . Kuna Kristuse teenrid peavad hikka mõistma pattu ja jumalafartmatust, roojust ja walskust, kuna neid on mõnikord fustjutud noomima ülekehut nii kõrgete ja madalate hulgas, näidates neile, et Jumala wiha langeb tema käskudest üleastujate peale, ei peaks nad siiski olema walitsemishimulised võid wägnwaldsied, waid ilmutama lahkust, armastust ja niisugust wainu, mis ennemini päästab kui häwitab. . . .

*

Jumal võtab inimesi nii nagu nad on, inimlike iseloomujoontega, ja kasvatab neid siis oma teenimise jaoks, kui nad lasewad endid juhataada, tahawad temalt õppida. Kõbeduse, kadelduse, usaldamatuse, kahtluse ja wiskamise tunne, mis mõne koguduseliikme siidames juurdub, on saatanana töö. Niisugused halbused avaldavad mürgitawat mõju koguduse peale. „Bisut hapu- taigat teeb kogu taigana hapuks.“

*

Me tunnistame endid Jumala käskude hoidjaks; me tõendame, et meil on suurem walgus ja me püüame jõuda kõrgemale eeskühile kui mingi teine ühendus maa peal; seepärast peakime ka ilmutama palju täielikumat iseloomu ja tõsijemat andumust Jumalale. Meile, kes praegusaja tõde valguse vastu võtnud, on kätte usaldatud wäga piihalik kuulutus. Meie walgus peaks välja paistma, walgustades nende teerada, kes on pimeduses. Nähtawa koguduse liikmetena ja Issanda wiinamäe töolistena peaksid kõik, kes end tunnistanud kristlasteks, tegema kõik mis võimalik rahu, üksmeelse ja armastuse alalhoidmiseks koguduses. Pange tähele Kristuse palvet: „Et nemad kõik üks oleksid nõnda kui sina, Isa, minu sees ja mina sinu sees, et nemad ka meie sees üks oleksid, et maailm usuks, et ja mind oled läkitanud. . . .“

— Väljavõttes raamatust „Tunnistused kogudusele“, lht. 175—178. 181. 182. 184. 180.

E. G. White.

Kristuse õpetus Jumala riigist

„Nag on kätte jõudnud ja Jumala riik on ligi tulnud; parandage meelt ja uskuga armuõpetust.“
Mark. 1, 15. Nende sõnadega algas Kristus oma õpetamistöö.

Kristuse läbi on Jumala riik inimestele lähedale tulnud. Ta on nii lähedal, et inimene võib temast osa saada.

Jumala riik on õiguse riik. See juba ütleb, miks see riik ei võta endale igahilte. Sinna kõlbavad ainult need, kes mõistavad õigust.

Kristus õpetas õigust. Tema oma õpetuses walgustas teed, mis viib Jumala juure. Prohvetid näitasid juba warem seda teed. Nüüd Kristus aitas seda mõista ning ühtlasi näitas palju muud, mis inimesel tarwis ära tunda.

Ei ole kerge see nägemine. Inimesel tuleb otsida. Tal tuleb tõsiselt pingutada, et leida tõde.

Waeu näib olevat suur. Seepärast ka paljud ei taha hakata waeu nägema. Kristus wiitas sellele, et see tee on waeuvaline ja wähe on neid, kes selle leiavad.

See on see tee, mida mööda peab käima meie waim. Me peame nii kaua otsima, nii kaua edasi minema, kui Jumala leiame ja Jumalat näeme. Seal on Jumala riik, kus peetakse tema nimi pühaks, kus tunnustatakse tema tahtmist ning lastakse temal juhtida ja walitseda.

Jumala riik tuleb nüüd inimese südamesse. Süda on organ, mis elab eriti kaasa füüsilma elamus. Kui meie mõistus, tunne ja tahe teeb tegemist õigusega, siis on Jumala riik südames. Kui me Jumala riigi põhimõtet tunneme ja täidame, siis meie süda tunneb rõõmu ja rahu.

Kui Jumala riik on asunud südamesse, siis awalduvad Jumala riigi põhimõtted ka elus. Õiged teod on Jumala riigi väliseks tunnuseks.

Üksford aegade lõpus tuleb Jumala riik kogu maailma ulatuses. Siis saavad olema seal need, kellel on Jumala riik olnud enne südames.

Et me oleme Jumala riigi südames vastu võtnud, tähendab seda, et me mõistame Jumala riigi põhimõtteid, meil on waimne side tõelise Jumala riigiga, meil on tahe Jumala riiki jääda ja selle põhimõtteid teostada.

Me oleme Jumala riigis tunnetuse kaudu. See tähendab me süweneme ideelisse maailma, meil on sisemine nägemine kõrgemast maailmast, kus juba nüüd walitseb ideaalne lord ehk õigus.

Mis on aga niisuguse tunnetamise alus? Selle aluseks on kõige nähtawa nägemine arusaamisega ehk mõistusega. Me leiame, et kõige

olemise eeltingimuseks on lord. Meil on waimupilt ehk mõte kõige siduwast korrast, ja me nime-tame seda lorda seaduseks. Korralt alistub aatomi algosis elektroon. Seadused on mineraalriigis, taimeriigis, loomariigis, inimeseriigis. Inestatarv lord walitseb maailmaruumis. Seadus seob kõike, teeb kogu maailmkonna üheks terwikuks, moodustab ühe kõiksuse, mille osised peawad ühte kuuluma. Me leiame, et seda kõiksust määrab ja juhib üks mõistuslik tahe, see on Jumal. Ei olegi muud tõde, ei olegi muud võimalust kui Jumala tahe. Jumala tahtmise täitmine on korra pidamine ehk õiguse tegemine. Ja kõik, mis on kooskõlas Jumala tahtmisega, on täiuslik, hea ja igawene.

Me süweneme ideelisse maailma, me otsime Jumalat, see on meie ettevalmistus Jumala riigi jaoks.

See ei tähenda veel mitte, et me seepärast omast õigusest sinna sisse saame, waid meil tuleb käia meie määratud tee. Me peame otsima tõde, armastama õigust, me peame meelt parandama ja ewangeeliumi kui Jeesuse õpetust Jumala riigi kohta mõistma ja uskuma, siis arwatakse meid taewariigi wääriliseks, ja siis kustutatakse meie üleastumised ja meid arwatakse kui niisugusteks, kes ei ole kunagi kõwerust teinud.

Kõrgem äratundmine on tingimus Jumala riiki saamiseks. Ja sellele äratundmisele jõudmiseks on Kristus jaganud oma õpetused.

Kristus õpetas inimesi igal pool, kus ta wiibis. Jaga asi oli temale selgitawaks abinõuks. Ta nägi siinse maailma ja kõrgema maailma wahel tihedat ühendust. Tema oli ideelisest maailmast, seepärast mõistis ta nii hästi kõike, nii loodust kui inimest. Kõige kaudu võis ta ilmutada Isa.

Kuidas siis süendas Kristus inimesele kõrgemat tundmist? Ta näitas, kui targasti on loodus seatud. Jaga nähtus on tingitud kindlast põhjuse ja tagajärje seadusest. Jagal asjal ja olewusel on oma koht ja määr. Seal on lilled kaunisti ehitud ning linnud ja loomad hästi hooldatud. Ta ütles, waadake lilli ja mõistke, kes neid ehib, ja waadake linde ja mõelge, kellest oleneb nende toidus. Muudugi kõiki tema sõnu ei ole kirja pandud, aga neist paljuütlewaisist sõnadest me võime arwata, kui sügawalt ja selgelt ta näitas, et kõike juhitakse kõrgemast poolt. Kui ta näitas looduse saladusi, siis pidi inimestel waimus kujunema pilt ideelisest maailmast, ja nad pidid nägema Jumalat. Tema seletuse peale nad pidid nägema, et tõesti Jumal teab kõik. Meie juursekarwad on tal loetud ja warblane ei lange maha ilma tema teadmata.

Nii õpetas Kristus looduse abil kõrgemat tundmist. Üff, usutunne, see on sifemine nägemine, ideelise maailma tundmine, jumalikusse korrasse sisseelamine. Üff toob ka meie hingeseidudes rahu. Me mõistame, et kõik on Jumala poolt juhitav, seepärast on meil ka täiesti usaldus oma hing jätta rahule.

Meie olemine on siis kohane selleks, et Jumal saab end meie ilmutada. Ta räägib meile sel teel, et ta annab meile teatava tundmuse. Nii me võtame Jumala oma südamesse ja anname iseenda temale. Seepärast ütles Kristus, et kui te kunagi midagi palute, siis uskuge, ja siis Jumal annab teile. Kristus rääkis jeda inimest täiesti mõistes. Seepärast mõistkem nüüd, et Jumal ei või meie pahveid täita, kui me oma hinges ei alistu jumalikule korrale. Sest kui meil on segased mõtted ja tunded, siis me ei olegi suutelised nägema, kui Jumal ka end meile ilmutab.

Kristus soovis inimestele selgeks teha, et nad väga muretseswad leiva pärast, ja et just selle pärast see neil puudub. Ärge muretsgege, oli tema lohutus. Muretssemise ärajätmisega me heidame nagu koorma eneselt maha. Et me ei muretsiks, selleks aitab kaasa Jumala riigi tundmine. Ärge muretsgege selle eest, mis te peate hontme sööma ja jooma, sest homne päev muretsseb teie eest! Kui me anname end Issa hoolde, oleme selles hingelises seisukorras nagu on tema mõte, siis edeneb töö, kasvab jõud ja suureneb osavus. Kristus mõistis kõik, mis inimesele on halb või hea, mis inimest rikub või parandab. Inimesel on hea olla ainult siis, kui ta on nii, kuidas on Jumala tahe.

Kristus käskis, laske lapsukesed minu juure tulla, sest nende pärast on taevariik. Laps usub usaldades. Kas ta teeb jeda, et ei saa aru, või et ta saab aru? Laps just näeb jumaliku korda. Waadake, kui raske on lapsel taluda ülekohut, kuidas teda kurvastab, et wanem waletab või teeb mis on väär, kui raske on last panna wale-tama. Laps oma usaldawas seisukorras saab osa ideelisest maailmast, seepärast on temal usulised elamused.

Nii ei ole Jumala riik meist kaugel, kui me end valmistame ja pühitseda laseme. Me ei saa oma hinge sundida waikima, kui meil puudub arusaamine Jumala riigist. Minult sifemise nägemise puhul on meie süda rahul, sest meie mõistus, tunne ja tahe teeb tegemist Jumala riigi põhimõttega, mis taotlewad korda ja rahu.

Maailm juures enamikus ei ole Jumala riigis. Inimestel on teadmine, et õigusega teenitakse kõiksust, aga walega saadakse kasu endale. Seepärast püütakse õigusetundmisest taganeda, et oleks endale kasulikum. Nii inimene lahutab end kõiksusest. Tal puudub sifemine nägemine ideelisest

maailmast. Ta on omas hinges üffi ja lootusetu. Seepärast tal on rahuldamatud soovid. Inimestel puudub tundmine. Ja selles olukorras on nad kaugel Jumalast.

Kristus õpetas waimjust, see on igaweste põhitõdede tundmist, aga paljudel jäi see tundmata. Ta oli väga rõhutatud selle pärast, et inimesed nii wähe mõtlewad ja mõistawad. Ta nägi kahjutundega, et inimesed püüawad pimesi rahuldada oma maiseid soovide, ega mõista jumalikke seadusi, mis antud elu jaoks. Ta ütles neile inimestele, et teil on silmad ja te ei näe, teil on kõrwad ja te ei kuule.

Meie inimesed läheneme või kaugeneme Jumala riigile. Kui me tema põhimõtetele püüame siveneda, siis muutuwad need meile üha selgemaks, selle tõttu mure ja kartus kaob, meie isiksus areneb, jeda suurema tundmise võib Jumal meile anda ning me oleme suutelised õiguse tegudeks. Või meie kaugeneme Jumala riigist. Meie tundmine lõpeb. Meie ei märka enam hoida selle eest, mis meie teha ja hinge rikub.

Kristus püüdis kaotada kõike ebakõla. Armastage neid, kes teid wihtawad, tehke head neile, kes teile kahju teowad, õpetas ta.

Jumala tahe ja soov on armastus. Ta on läkitanud oma Poja, et inimestele õpetada igawest korda. Me peakime ükssteise elu hoidma ja hindama, peakime tundma wadjadust üksmeele järele ja nii käima Kristuse järele töes ja walgukses.

Kui oleme ära tunnud tõe, siis on meie ülimaks sooviks jeda teostada. Jumala talhte tundmine ja täitmine muutub meie wadjaduseks. Meie olemine on seotud Jumala riigi korraga. Me oleme nii Jumala sees. Seega, kes püüab tõe teed leida, sellele Jumal ilmutab oma tõe ning annab osa oma wäest ja riigist.

S. B.

„Misjonitead“

on adventkoguduste hääl.

Ole fina selle hoolas tarwitaja!

Õppigem unustama

Soolas piibliuurija on kindlasti tähele pannud piibli nõuannet, et meie ei peaks unustama Jumala imetöid looduses ja tema heategusid meie jaoks. Kuid sealhambas manitseb meid teatud asju unustama. Kes oma mõttekäiku ja kalduvusi teraselt tähele paneb, see weendub peagi, kui kergesti inimene kipub unustama kõike head, mis temale tehtud, ja kui raske on läbielatud pahu juhtumeid ja asju unustada. See on loomuliku inimese viis. Kuid Jumal tahab inimesi mõjutada teifiti mõtlenä. Jumala arm võib inimest ümber muuta, et ta ainult head meeses peab ja kõik paha unustab. Selleks inimene ei vaja mitte üksi usku, et Jumal võib teha, vaid ta peab ka omalt poolt selleks tegema jõupingutusi. Et seda on võimalik saavutada, kinnitab meile Paulus oma läbieluga.

„Ma unustan ära mis taga on, aga ma jirutan ennast sinna poole, mis ees on. Mina püüan etteseatud märgi poole, ülemisse Jumala kutsumise võiduanni poole Kristuse Jeesuse sees . . . Käige minu järel, wennad, ja waadake nende peale, kes nõnda käivad, kui meie teile märgiks oleme.“ Wil. 3, 13. 14. 17.

Mida meil tuleb möödunust unustada? Meie peame unustama oma mineviku vead, pettumused ja kaotused. Paljudel on harjumusiks alati mõelda oma möödunud elu vigadele ja ebaõnnestumistele, unustades oma pattude andestamise Jumala poolt ja tema sellekohased töötused. Waenlane püüab alati mässida meie meeli kahtluse udusse. Sellest hädast hõõrdumise tee algab sealt, kui usume Jumala töötusi, et ta meile meie patud andestab, kui meie need oleme arvameelselt kahetsenud. Kui meie seda igal kuusatusel korral meele tuletame, siis võidame kahtluse ja hing leiab Kristuse armus täieliku rahu. Saatan püüab iga hinge hoida, uskuma mõjutada, et tema patud on andestamiseks liiga suured. Kuid Jumala töötus on: „Aga kus patt on suureks saanud, seal on armu palju rohkem olnud.“ Room. 5, 20.

Peale meie oma vigade me peame unustama ka teiste vead, eriti need vead, mis on tehtud meie vastu. Ka sellel alal elavad paljud liialt minevikus. Nad peavad mees oma mineviku kurbi läbielusi, nagu oleks see neile suureks kaotuseks, kui nad need juhtumid hoopis unustavad. Miks nad ei suuda unustada nende vastu tehtud ülekohut? Seepärast, et nad ei ole süüdlasele andestanud kõigest südamest. Miks nad ei ole muutnud andestada? Nad kas on oma süü süüri ja selle andestamise unustanud, või nad ei ole iie veel andestust saanud. Kristus ütles, et „kellele wähe on andestatud, see armastab wähe.“ Luuk. 7, 47.

Kes wähe armastab, see ei andesta teistele

nende wigu. Kristus palvetas ristil oma waenlaste eest: „Jä, anna neile andeks nende wõlad, sest nad ei tea, mis nad teevad.“ Nii ta wõis kõikidele öelda: „Õppige minust!“ „Kuidas Kristus teile on andeks annud, nõnda tehke ka teie“, ütles Paulus.

Tegeviks, kes ei suuda andestada ja unustada, palvetab endale kahjuks, kui ta ütles: „Jä anna meile andeks meie wõlad, nii kui meiega andeks anname oma wõlglastele.“ Ta palub endale Jumala wähe ja õiget muhtlust.

Andestamine on kristlase õige tunnus. Kui oleme Jumala armu läbi muutunud unustada nii oma kui teiste õnnused, siis meil tuleb unustada ka meie oma kaotused ja kahjud. On palju kristlasi, kes tunnevad oma õnnuse ja unustavad ka teiste vead. Aga kui neil tuleb mõnes majes asjas kahju kannatada, või kui nad on pidanud kaotama mõne oma armijate, siis nad on selle üle trööstimatult kurwad nagu oma eluaja. Näib nagu ei teaks nad või on unustanud, et kõik tuleb neile heaks, kes Jumalat armastavad. Siis nad kogu kahtlewad Jumala armastuses. Siiski Jumal armastab meid alati ja teeb meile head mitte üksi meile andes, vaid ka siis, kui ta meilt midagi ära võtab või meile walu teeb. Inimene ei lepi sellega, vaid kaebab kogu: „Miks just mina pidin seda kannatama.“ Wastus sellele on:

Kui kristlased ütlevad end Jumalat usaldavat ja siiski end ainult maifetele asjadele toetuvad, siis võtab Jumal harilikult need toed neilt ära. Ta teeb seda seepärast, et ta neid armastab ja tahab, et nad tõelisele wõle toetussid ja loodaksid. Kristlane, kes seda õieti mõistab, märkab peagi, et see võib tulla kasuks, mis ta ennem kahjuks pidas. Ja nõnda ei olegi raske oma kaotusi unustada ja öelda Pauluse sõnadega: „Ma olen õppinud olema rahul wähesega ja ostan elada külluses, olen kõigega ja kõige oludega harjunud.“ Wil. 4, 11. 12. Nii kui Joosep wõis Egiptuses öelda: „Jumal on mind lasknud unustada kõik mu wäewä“, nii võime ka meie Jumala armu läbi unustada kõik meile ebameeldivad asjad, kui me ainult tahame.

Kui oleme Jumala armu läbi õppinud kõike paha ja kaotusi unustama, siis tuleb meil ka õppida teatud edusäavutust unustama, see on, me peame mitte endale, vaid Jumalale au andma, kui meie oma jõude pingutades oleme midagi nimetamisväärtet muutnud forda jaata, olgu see Jumala töös, koguduses või kodus. Sellel alal on ka palju patustatud. Kuigi mõnikord vastu meelt kuulame, kui teised oma edu ja tublidust kiidavad, teeme meiega samu wigu, ilma et seda märkaksime. Paulus ütles: „Ei mitte, et meie

Kirjandusevangelistide päevaks

Viimased kuud ja nädalad on toonud meie ellu suuri sündmusi ja muudatusi. Kogu maailma pilgud on suunatud arenevale sõjale. Inimesed on rahutud tulevaste sündmuste pärast. Isegi suured poliitikud ei näe kuigi kaugele ette. Ajaratas keerab järjekindlalt; mitte iialgi peatudes, sündmuste osuteid.

Kui inimesed on teadmatutes, siis öeldakse ometi Jumala laste vastu: „Aga teie, wennad, ei ole pimeduses, et see päev teid peaks kui varas kinni saama.“ 1. Tess. 5, 4. Meie teame, et paratamatult tuleb kord maailmale wiletuse-aeg, wiimane juur sõda ja ka Kristuse jälletulek. Nii oleme selles eesõigustatud seisukorras, kuna teame lõpusündmusi. Adventrahwal on ka suurepärase kirjandus, mis walgustab kõiki olufordi põhjalikult.

Kuna jutlustajad peawad awalikke kõnesid suuremates keskustes, siis igasse ühiskusse metsaperesse maal ometi ei ulata nende hääl. Aga ka need inimesed, kelle eest Kristus samuti on surunud, wajawad wiimast hoiatuskuulutust. Kes peab minema ja rääkima neile wiimastest sündmustest? Prohwet Jeremia ütleb, et Jumal läkitab suure hulga küttide järele, kes lähewad igale mäekünkale ja igasse kaljuprakk. Jer. 16, 16. Seega otsiwad need üles ka kõik ühiskud kohad ja kaugemalasuwad inimesed. Need kütid on meie ustawad kirjandusewangelistid. Seal, kus ei saa kuulutada, astuwad perest perre Jumala pühendunud mehed ja naised ning müüwad kristlikku kirjandust. Nende juures tõdeneb see: „Kui armsad on mägede peal nende jalad, kes kuulutawad rõõmusõnumeid.“ Paljud ja paljud kuulewad esmafordselt eneste ees awatud piibli kalleid tõdesid. Paljud loewad seda uudisena, mis räägib piibel praegusest ajast. Seal on k.-ewangelist asendamatu tööline. Kuna päewad muutuwad järjest kurjemaks, siis seda hooljamalt töötab k.-ewangelist. Perest perre astub ta käsi-käes Jeesusega. Laewa inglid saadawad teda hädaohtlikel teedel. Jumala Waim jahutab ta hinge rasketel hetkedel ja annab talle õigeid sõnu rääkida wäsinutega. Nii mõnigi murtud hing kuuleb ewangeliumi kosutawaid tõdesid õhtul perekonnakolbel. Ning nii paljudega alandab k.-ewangelist ühiseft palwele. Rõõmus ja kurbuses jääb ta ikka samaks, astudes wäsiwalt majast majja.

„Iseenehest kõlbame midagi arwama kui iseenehest, waid meie wõime tuleb Jumalalt.“ 2. Kor. 3, 5. Lajeme seejärel ainult meie töömeid kiita ja anname seejuures au Jumalale, kes on annud õnnistust ja edu. Argem elagem nii palju minewikule, waid püüdkem järgida Pauluse põhimõttele, mis oli: „Ma unustan ära, mis taga on, aga ma sirutan ennaft sinna poole mis ees on.“

Nii paljusid olufordi näeb k.-ewangelist. Ta astub sisse waejesse hurtsõksusse, kuid külastab ka rikaste losje. Ta magab mõnikord talupõrandal, kus tema alla on asetatud waid õled ja ta on peale wõtnud mantli; kuid tihti ta uinub ka woodis sulakotil. Ta kohtab wanakesi, wigaseid ja jõuetuid oma teekonnal, ning peab rääkima ewangeliumi ka riigimeestele ning kõrgetel kohtadel asuwatele isikutele. Ta lohutab kurbi südameid, kes on murdunud eluraskuste all, päästes paljusid hukatuseft ja kurjadest karwastustest. Teisel on ta jälle rõõmus tunnistaja inimeste õnnehetkel. Nii mõnesti kohas kuuleb ta kurje sõnu, kuid ta raputab tolmua jalgadelt ja läheb edasi. Teisel on ta aga oodatud külaline.

Rõõmjal tunneb k.-ewangelist oma ligiduses wägewaid saatjaid. Kui ta läheb läbi pimedate ja suurte metsade, siis hoiawad teda inglid. Veel pole juhtunud midagi halba ühelegi kirjandustöölisele Gestis, mis tõendab, et Jumala käsiwars kaitseb oma tööd.

Wäga kohased sõnad ütleb Paulus, mis näiwad nagu olewat just k.-ewangelistidest: „Rõõgis näitame meie endid wälja kui Jumala teenrid . . . Kui tundmata ja ometi küll tuttawad, . . . kui kurwastatud, aga ikka rõõmsad, kui waejed, aga kes palju rikkaks teewad, kui need, kellel midagi ei ole, ja kelle käes ometi kõik on.“ K.-ewangelist on tundmata, aga kiiresti muutub sõbraks; harilikult tal pole warandusi, kuid ta rikastab paljusid ewangeliumi tööga.

Braegu wajab töö Gestis rohkem andunud töölisti kirjanduse alal. Põllud on walged. ja suur lõikusepäew hakkab saabuma. Kas tahad sina, kallis kaaswõitleja, saada töölisteks Issanda wiinamäele? Veel on aeg töötamiseks. Inglid hoiawad sõjatuuli, kuid paljud pole veel päästetud ning peawad hukkuma. Miks seistame siis veel tööta ning kogume hukkunute werd oma riietele? Neg on, et peame minema ja kuulutama kõigile meie Issanda peatselt tulekust. Usu, et Jumal on sinuga ja käib sinuga kaasas, kuhu ja iial lähed.

W. Wirjalu.

**

Minu wennad ja õed, pidage meeles, et teie peate kord seisma kõige maailma Issanda ees wastust andmas selle eest mis teie olete teinud. Siis saab teie töö awalikuks just nii nagu ta on.

Wiinamägi on juur ja Issand wajab töölisti. Urge laste midagi tulla takistujeks hingede wõitmisel. Kirjandusewangeliumitöö on õnnistusttoow töö hingede päästmiseks. Kas ei taha sina seda katsetada?

E. G. W.

Ülevaade tööst

„Ma tahan Jehoova tegusid meele tuletada, küll ma tahan meele tuletada ju imeasju, mis wanast hündinud. Ma tahan järele mõelda kõik minu tööd ja kõnelda ju tegudest. Sina oled see Jumal, kes imet teeb, ja sa oled oma tugevust rahwa seas teada annud.“ Laul 77, 12—15.

Lehitseides kirjandusewangelistide aruandeid möödunud paarikümne aasta kestel tehtud töö üle, ka minus kerkiwad samad tänutunded Jumala vastu nagu Laawetilgi. Jumal on meie kirjandusewangelistide tööd möödunud ajal rikkalikult õnnistanud. Rõgu sel ajal oleme wõinud tunda Jumala wägewat kätt. See nähtub töö edust, mille abil mitmed on leidnud Jumala tõe tee ja jeda on wäljendanud paljud kaastöölised isiklikult. Erilise tõuke sai kirjandusewangelisatsioon Eesti üheseiswuse algaastail. Mul on weel elawalt meeles Gonsiori tänaval nr. 6 asuwas palkvelas peetud kirjandusewangelistide kursused. Tol korral kõikus kaastöölise arw 60—70 wabel. Kõik need noored olid oma ülesandest waimustatud ja jutustasid Jumala imelisest juhtimisest nende töös. Praegu asub neist tegewate kaastöölise ridades ainult 2—3 isikut.

Tol ajal lewitati ainult puhtwaimulikku kirjandust, nii kui: „Seitse pitserit“, „Mõtted õndsaksitumise mäelt“, „See Kristuse juure“, „Inglise teenistus“, „Kristlik kafinus“, „Matt. 24. ptk“ ja teisi. Peale selle hulk traktaate. Siljem järgnefid raamatud „Suur mõtlus“ ja „Sõna õigel ajal“. Nende raamatute läbi saadud õnnistusest teab jutustada nii mõnigi kogudusse juure tulnud liige. Ka lewitajail enestel on jäänud neist aegade deist häid, unustamata mälestusi.

Waadeldes tehtud töö aruandeid, asub rinda pühalik-tõsine tunne. Tulewad meele mitmed kaastöölise nimes, nii kui Karl Leiburg, M. Suuresjaar, Selmutth Undritz ja teised, keda ei ole enam elawate keskel. Nende töö on tehtud, — arwed jäädawalt lõpetatud. Neile on makswad Jumala sõnad: „Tõesti, ütleb Waim, et nemad peawad hingama oma waewast ja nende teod käiwad nende järel.“ Slm. 14, 13.

Elawate aruanded on weel lõpetamata. Nende kujunemine oleneb meist enestest. Tehtu iga kirjandusewangelist (ka need, kes praegu ei tööta) ülevaate omast tööst. Usun, et ükski kaastöölise ei kahetse, et ta on pühendanud osa oma wooruseajast sellele õilsale tööle. Teist sarnaste tulemustega tegewust ei ole. Kahetseda wast tuleb ainult seda, et ei ole küllalt püsival ja innukalt töötatud.

Praegu on kirjandusewangelistide read tuntuwalt hõrenenud. Ka ei kõnele töötajate aruanded wajakisust edust nende töös. Millegi pärast mitmed ei tööta enam endise innuga ja püsivusega. Praegu on ülim aeg mõelda tõsiselt sellele, mis on Jumala tahtmine minu kohta. Wja sündmused kõnelewad igale usklikule küllalt selget ja tõsist keelt. See peaks ka meid jälle endise tulidusega tööle õhutama.

Mõelgem praegusel kirjandusewangelistide päewal oma kohustustele Jumala ees ja palugem, et Jumal wõtaks rohkem töölisti wälja saata oma wiinamäele, ja aitaks lõpetada töö, mille ta meie hoolde on usaldanud.

M. Bärengrub.

Tööd mujal

Kuidas teistes maades töötatakse ja kuidas Jumal nende kaastöölise piriideid õnnistab, seda loeme jägedasti meile jaadetarwatest aruannetest. Järgmine aruanne on Rootsi kirjandusewangelistide juhist w. Jonassonilt 1939. a. esimese poolaasta kohta. Ta kirjutab muu seas:

„Meie kaastöölised töötawad hooltsasti ja Jumal on nende tööd rikkalikult õnnistanud. Noored on olnud eriti agarad selles töös. Paljud on töötanud eelmise poolaasta kestel läbistikku 35—47 tundi nädalas. Neil, kes on töötanud rohkem tunde, on loomulikult suurem edu.

Suurem osa kirjandusewangeliste on töötanud raamatuga „Var underbara Bibel“ (Meie auulik piibel), mis on äratanud mitmel pool huwi meie kuulutuse vastu. Mitte üksi lihtrahwas,

waid isegi kirikuõpetajad on tellinud seda raamatut. Paljud ütlewad waimustatult: „Oh, milline ilus raamat!“

Neid tõekandjaid ei ole suutnud kohutada töö raskused. Nad on sõitnud jalgratastel ja käinud jala jadu kilomeetreid wihmas ja poris.

Kaaskümmend kuus noort on juba teeninud täie kooliraha, wiiel on saawutatud kaks kolmandikku ja kuuel pool kooliraha. Me loodame, et mitmed saawutawad enne suwe lõppu sama eesmärgi.“

Kes küll ei rõõmustaks nende noorte tõelise tajate edu üle! Hoolimata uskmatuselt ja raskelt ajast edeneb Jumala töö suure hooga. See peaks ka meid innukamale tegutsemisele õhutama.

Kursused Ugandas

Augusti kuus peeti Ugandas kirjandusewangelistide kursus. Nagu Cestiski, nii oli see kaunoodatud aeg siinsetele kirjandusewangelistidele suureks õnnistuseks. Kursuste hingeks ja peategeks oli wend Dixie diivisjonist. Kõhal olid ka W. E. Toppenberg, uniooni esimees, kohaliku misjonipõllu sekretär ja jutlustaja. Kursusest võtsid osa 11 pärismaalist kolportööri ja ka osaliselt mõned õpetajad ning ewangelistid. Oli tõesti rõõmustaw näha neid Sumala riigi töölisi nii hoolikalt ja innuga osa võtmas neist koosolekuist, mis peawad neid valmistama paremaks tööliseks Issanda wiinamäel. Adventtöö on organiseeritud üle maailma samal alusel; meid ühendawad kõikjal samased põhimõtted ja tööviisid. Kuigi rahawarwi poolest meie kirjandusewangelistid erinevad Cesti omadest, neid täidab sama waimustus ja armastus jelle suure töö suhtes.

Pärismaalised kolportöörid jälgivad suure hoolega ja tähelepanuga nendele antud õpetusi ja püüawad lapselikus usalduses saadud juhatusi kajutada. Praktilistel harjutustel nad olid väga wahwad. Igati tahtis meeleda teha proovikirjeldust, ja nad tegid oma osa hästi. Nad on harilikult julged, naeratawad sõbralikult, kui esinewad kirjeldusega. Nad olid õnnelikud ja tänulikud, et neile korraldati selline kursus. Nad lähewad nüüd wälja uue innuga ja oskusega, et kanda kuulutust pimeduses olewale Ugandale.

Igal hommikul kell kaheksa oli pühenduskoosolek, mida harilikult juhtis wend Toppenberg. Peagi mõisime weenduda meie mustade laastööliste töiduses ja endapühenduses Sumala riigi tööle. Pärast lühikest piibliuurimist anti neile võimalus palwetamiseks, tunnistuste andmiseks ja läbielude jutustamiseks. Neil pole kerge töötada; mitmel on suured kuusatused ja raskused ära võita. Kui nad jutustasid oma kodusest elust, kus neil naised alles paganlikus pimeduses ja teewad neile elu mitmeti raskeks, jamuti raskust, millega peawad võitlema tööpõllul, siis mõisime mõista millise koorma all nad peawad töötama. Sulgustaw oli siiski näha seda murdumatut tahet ja juhidust jatkata tööd seni kui weel on päew. Nad on teadlikud oma eesmärgist: lewitada tõde ja juhatada hingesid Kristuse ristiga alla. Nende kogemusist selgus, et nende töö kannab wilja ja et Issand ise imelikult juhib oma töölisi seal mustal mandril. Nende läbielud olid haarawad ja julgustawad.

Üks wana mees, kes oli juba hall, jutustas rõõmusjäreaga silmis, kuidas ta oli leidnud Päästja ja kuidas ta nüüd rõõmuga teeb temale usaldatud tööd. Kaheksa aastat tagasi oli ta elanud alles juurimas paganlikus pimeduses ja patus, mis harilik nähtus Uganda elanike juures. Issand

leidis teda. Ta võttis vastu Tema kutsu ja asus kolportööride ridadesse. Oma misjonireisudel müües kirjandust ta püüab oma kõnega ja eluga weenda teisi tões ja neid meelitada jelle vastumõt-
misele. Cesti hoolas oli ta juhtudel, kui Uganda pealinnas, Kampalas olid suuremad rahwakogumised. Ühel päewal ta kohtas kedagi pärismaalist waimulikku, kellele ta kõhe näitas oma raamatut Kristuse tuleku märkide üle. See waimulik oli tulnud umbes 240 kilomeetri kaugusest, et osa võtta Kampalas funinga auks peetawaist pidustustest. Ta võttis kaasa jelle raamatu ja weendus kodus raamatut uurides, et Kristuse teine tulek on lähedal.

Järgmisel aastal tuli waimulik jälle Kampalasse funinga kroonimispidustustele. Siin otsis ta kolportööri, kes oli müüinud talle raamatu. Õnneks ta leidis tema peagi. Wiimane tõi talle müüd raamatu hingamispäewa küsimuse kohta, ja kõneles waimulikuga mitme tähtsa usuküsimuse üle. Raskudes kutsus waimulik teda ennast külastama, kui selleks peaks kuidagi võimalus awanema. Mõne nädala pärast otsustas kolportöör teda külastada. Raskuks ei leidnud ta otsitawat kodus, kuid teel kohtudes nad olid mõlemad rõõmsad, et mõisid seltsis tõde uurida. Selgus, et waimulik oli awanud jüdamet walgusele, mis tunginud tema ellu kirjandusewangelisti läbi. Üks tema poegadeist ja paar teenijat olid juba võtnud vastu tõde. Ka waimulik ise otsustas end lasta ristida. Ta heideti wälja oma endisest kogudusest ja kaotas ka oma senise ameti. Müüd on ta üks ustawaid ja tegewaid liikmeid adventkoguduses, kelle suurim rõõm ja ülesanne on juhatada teisi pimedusest Päästja juure, et nad võiksid ka rõõmustada selles tões, mis temale toonud õndsuse lootuse. Kirjandust ta kasutab kui Sumalast määratud wägewat wahendit wiimse kuulutuse lõpetamiseks maa peal.

Keegi teine wanaldane mees jutustas, kuidas ta leidnud oma tööpõllul hulga joobnuud ja tantfiwaid inimesi. Algul ta mõtles, et sellele metsikule hulgale on mõttetu kirjandust pakkuda, kuid mingi seesmise hääle mõjul ta siiski peatus, et neile kirjeldada raamatut. Nad olid jedawõrd alkoholi mõju all, et nad waewalt mõistisid, mis neile räägiti. Üks neist oli siiski walmis ostma jelle raamatu. Mees wiis raamatu koju ja uuris jeda. Ta weendus peagi tões ja hakkas ka kõhe sellest jutustama oma naabritele. Ta ristiti warsti, ja seal on nüüd wäike grupp, kes uurivad tõde, kelledest juba mõned on vastu võtnud neile paistwa tõewalguise.

Keegi noormees jutustas oma kogemusist. Ta tundis Sumala kutsu jellele tööpõllule, uskudes, et Issand annab talle ka edu. Ta töötas terve

kui ja ei võinud müüa ühtegi raamatut. Olles kaotanud julguse, ta oskustas juba loobuda tööst. Kui ta alustas tööd teisel kuuil, et veel kord proovida, tuli ta ühte juurde külla, kus teda küla waimulik sõbralikult kohtas. Kui ta aga avastas, et raamatud olid kirjastatud adventistide poolt, siis sai ta vihaseks ning käskis oma sulaseid kolportööri ära ajada. Kuiadega ja keppidega jooksis hulk mehi teda taga ajama, kuna noormees pidi kiirelt eemalduma, et pääseda nende käest. Waimulik arwas, et ta oli nüüd teinud puhta töö effiisuliselega. Puude warjus seisatus kolportöör ja hakkas kõnelema tagaajajatega. Warsti ilmus sinna ka jutlustaja naine ja palus seda raamatut näha. Ta sai mõjutatud sellest kuulutusest ja ostis raamatu. Teised järgnesid tema eeskujule, kuna ta oli tuntud külas kui tähtis isik. See arwas tee teiste inimeste juure külas. Wäheste tundide kestel ta müüs ära 71 raamatut. Seal külas on nüüd suur huwi, ja loodetawasti wõtawad paljud tõe vastu. Kolportöör mõistis nüüd, et Jumal oli katsunud läbi tema usku ja armastust. Kuna ta esimesel kuuil ei müüinud ühtegi raamatut ja ikkagi jäi truuks oma kutsele, siis Issand kasutas teda veel suurema töö jaoks.

Järgmine jutustas oma wastupidawuse tulemusist. Ta kohtas teel pärismaalist waimulikku ja pakkus talle raamatut müüa. Kui wiimasele selgus, et see oli adventistide raamat, siis ta keeldus pahaselt ostmast ja keelas talle ka külas raamatute müümise. Pahaselt tõreledes kadus ta oma majja. Kuid kolportöör ei lasnud end heidutada ja järgnes temale. Astudes tuppa, oli jut-

lustaja naine huvitatud kolportööri külastamise otstarbest. Kui kolportöör neile sõbralikul wiisil raamatut kirjeldas, jälgisid juba mõlemad tema kirjeldust tähelepanelikult. Kuna nad ütlesid endal mitte küllalt raha olemat suure raamatu ostmiseks, siis pakkus kolportöör neile kahte wäikest — Katekismus ja Issanda päew. Nad ostsid need kaks. Selle tulemusena nad wõttsid vastu tõe ja kawatsewad saata oma lapsed meie kooli.

Sama kirjandusewangelist külastas ühte pealikut, kes oli lugenud meie kirjandust ja oli mõjutatud sellest sedarwõrd, et ta pakkus meile maatüki kooli jaoks ja maja õpetajale elamiseks, kui me oleksime ainult walmis seal alustama oma tööd. Pealik oli huvitatud adventistidest enam kui ühestki teisest misjonist, kuigi tema naine kuulus ühe teise usujeltsi misjoni alla. Kolportöör usub, et see pealik kord tõe vastu wõtab.

Mitmed kolportöörid jutustasid samuti huvitawaid läbielusid nende misjonipõllult. Jumal juhib ise oma töölisti kõigjal. Ta juhib neid õigete isikute juure, kes igatsiwad walguse järele, sest ta tunneb kõrkide südamet. Palju on veel teha Uganda põllul waeste pimeduses olemate inimeste heaks. Me usume, et kirjandusewangelisatsioon on üks suurimaid wahendeid töö lõpetamiseks ka siin. Kaunatlikult ja wastupidawalt tahawad siinsed kolportöörid jatkata oma suurt ja auulist tööd ühes juure kirjandusewangelistide wäega kogu maailmas. Usume, et suurel lõikusepäewal mitmed kallid wihud Uganda põllult kogutakse Issanda aita. Siis alles ilmneb täielikumalt kolportööride töö wäärtus selles pimedas Afrika osas.

W. Saks.

Uued raamatud.

„Koguduse kord“ käsitab koguduse organisatsiooni ja tegevust. Ta on koostatud General Konwerentzi kawa kohaselt, mille kaudu meil on üle maailma üks korraldus ja kawa. See on tarwilik raamat igale koguduse ametnikule kui ka muule liikmele. Hind brošüüris 80 senti ja kalingurköites 150 senti.

„Aegade tunnistus“ sisaldab terve adventi kuulutuse, alates prohwetikuulutusest kuni ühikute usupunktideni. Rohkesti häid tsitaate. Hind brošüüris Kr. 2.80 ja kal. köites Kr. 4.—. Koguduse kirjanduskapi kaudu liikmetele hinnaalandusega.

Tallinna noorte juubel.

Tänawu aprilli kuus möödus 20 aastat sellest, millal Tallinna koguduse noorte tegevust hakati arendama organiseeritumal kujul. Oma juubeli kawatsewad noored pidada 26. novembril wastawate koosolekutega.

Palwenädal.

Palwenädal korraldatakse 2.—9. detsembrini. Loengud selleks puhuks ilmuvad „Misjoniteadete“ järgmises numbris novembri lõpul.

Kirjandusewangelistide päew.

Kirjandusewangelistide päew peetakse meie kogudustes 4. novembril. Sellel päewal mõtleme meie ustawatele kirjandustöölisele ja palwetame nende eest.

Misjonipõllud

Loeng 4. nowembril

Meie töö ja koolid.

Meie koolide ülesanded on igal pool ühesugused: jälgivam wainulik kasvamine ning teha ja wainu jõudude ja wõimete arendamine. See on ka meie igapäevane vajadus. Kõik teised vajadused on meile tähtsad ainult sel määral, kui palju nad aitavad neid kolme peaesmärgi saavutada.

Olgu kinnitatud, et meie india noorsugu on juuteline hästi ja põhjalikult õppima. India on hinnanud filosoofid ja teadlasi, keda maailma juuremad mehed hindawad. Meie koolitöö Indias on wäiksest alates hästi edenenu, nii et meil on nüüd ka kõrgemaid kooli. Kui te mõtlete sellele, et me oleme ise pidanud kooliõpetajad nende koolide jaoks ette valmistama, siis te võite mõista, milline suur töö ja ülesanne on olnud meil teostatada.

Meie kristliku kasvatusel põhimõtted on niisugused, mida India on juba ammu wajanud ja igatsenud. Meie koolid käiakse waatamas, et nende siustusest ja õppetööst eeskujut võtta.

Rahjuks ei ole kool jõudnud sammu pidada töö üldise arenguga. Lootustandwaile noortele ei ole meil koolis enam ruumi. Me otsustasime woodid asetada üksteisele nii ligistiku, et waewalt oli ruumi läbi käia. Ruumikitsuse all kannatab muidugi kogu koolitöö. Me wajame ainult üht maja wäikeste tubadega, kus igas wõiks 2—3 õpilast elada ja wabamalt liikuda.

Mis peaksime tegema, et koolide wälistu- palweid rahuldada? Meil on wõimatu weel ainult woodit kuhugi paigutada. Me ei wõi ka õpilasi lasta magada kõõgisaalis laudade peal wõi klassiruumides pindide peal. Ei, see ei lähe.

Ma küsisin ühes h. p. kooli õpetajate koosolekul: „Mis peaksime tegema kõigi nende inimestega, kes tahawad kooli tulla?“ Keegi ei wastanud. „Kas me peame nad kõik koju tagasi saatma ja neile ütleva, et me ei saa teid vastu wõtta, sest meil ei ole ruumi?“ Ka nüüd ei wastanud keegi. „Kas ma pean neilt wõtma kõige lootuse ja neile teatama, et meie kool, mis on asutatud meie Meistri teenimise jaoks, on selles seisukorras, et me ei saa enam uusi õpilasi vastu wõtta?“

Ka nüüd jäi kõik wäikeseks. See oli piinlik waietus. Aga igapäev teadis, et see oli ainus wõimalus, mis me wõisime teha oma olukorras, et olla rahulik ja oodata. Miski ei tee suuremat walu kui et peab ütleva noorele töötawale ja teenimiswalmile õpilasele: „Meil ei ole enam ruumi!“

E. W. Bohlman,
Spicer Kõlledzi juhataja.

Loeng 11. nowembril.

Nepal.

Ma olin hiljuti Darjeelingis ja waatasin 100 km eemal asuwat Mount Everesti mäge, mille tippu pole weel saanud ükski inimene. See mägi on wõrdkujul sealsamas asuwast Nepali kuningriigist. Sinna ei ole weel pääsenud ewangeelium. See on üks wähesteid töötamata põldusid. Nepali riigi elanikud kuuluvad mongooli rassi. Nad on iseseisew ja heaõndalik rahwas. Neist saaksid head usklikud, aga neile kuulutada ei ole meil seni olnud wõimalust.

Üldiselt on nad buddhistid. Paljudel juhtumel on see buddhism segatud hinduismiga, et seda waewalt wõib ära tunda buddhismina. Preestrid on palju, sest nii mägedel, kui orgudel asuwaid templeid ja pühamuud ei ole wähem kui 2733. Ülempreester on wäga mõjukas isik riigielus, ta on kõrgema nõukogu liige ja saab suure palga riigilt. Igal tähtsal perekonnal on oma preester, kelle amet on pärandatav. Siin on ka palju ettekuulutajaid, kelle poole sagedasti pöörduakse. Keegi ei ehita maja, enne kui ta ei küsi temalt nõu.

See rahwas on tõesti teotud waleusuga ja halwade harjumustega. Ta wajab wabadust ja ewangeeliumi elawat wäge; paistab, et on raske neile ewangeeliumi wiia. Hiljuti tuli üks noor mees Nepalist meie misjonäri juure Shillongis ja küsis misjonijaama järele, kellel on ristimine piibli järele. Ta õppis huwiga ja kiiresti misjonäri juures ja tuli tõde juure. Praegu on ta teenistuses kirjutajana Briti sõjaväes, Indias. Tema teenistusaeg lõpeb warsti. Siis ta tahab minna meie kooli ja seal ette valmistada ewangeeliumi wiimiseks oma rahwale. Kas meie ei peaks teda selles õilsas kawatsumises toetama.

F. G. Loasby.

Loeng 18. nowembril.

India suurim vajadus.

Kõikidel misjonipõldudel on lugematuid wäidusi. Mõningad neist annawad end enam tunda, teised wähem. Meile aga näib suurimaks vajaduseks olewat head, õpetatud pärismaalastest kaastöölised. Muidugi me wajame ka wälismaadelt tulnud misjonäre, kuid weel tungiwam vajadus on pärismaalistest tööliste järele. Ewangeeliumi kuulutamine peab suuremalt osalt nende õlgadel lajuma.

Sõites raudteel wõi ka autos tundide ja päewade kestel, ühest külalt ja alawist teise, ei leidu seal ainult adventkuulutuse esindajat, kes kõneleks rahwale Kristuse tulekust. Alles siis selgub

oma tõelikus suures vajadus haritud pärismaalastest tööliste järele, keda võiks saada töö teetasaandajaks neisse paikadesse.

Neid nii väga vajatud wendi ja õdesid me ootame meie oma koolidest. On võimata harimatuid töölisti välja saada, oodates neilt edukat tööd. Kuid koolide avamine ja ülalpidamine nõuab suurt jõupingutust. Siiski paigutades wahendeid ettevõttesse, me võime valmistada noori põhjalikult ette ja nad võivad hiljem jeda edukalt töötada.

Meil peaks olema jada töölist seal, kus nüüd on waid üffikuid töölisti. Aga ka neid waheseid, kes meil on, on võimata tööle saada, kuna meil selleks wahendid puuduvad. Meie pöörame seepärast oma usstavate hingamispäewakooli liikmete poole palwega, mõelda 13-dal hingamispäewal meie misjonipõllule ja toetada annetega meie tööd siin misjonipõllul.

G. G. Lowry,
Lõuna-India uniooni esimees.

Küllastusi saarte usklike juures

Pärast konverentzi ja Taani noortekongressi olen ma küllastanud meie kogudusi. Peaaegu iga nädala lõpul ma olen wiibinud väljaspool Tallinnat koguduste juures, et üheskoos röömustada töö üle, arutada kohapealseid küsimusi ja panna plaane eelseiswaks talwepööks.

Siinjuures wõin öelda, et meie kaaswõitlejad kõikjal on hea usu juures ja wõitlewad töö walguses. Küll on ühel ja teisel oma isiklikud mured ja kogudustel kohapealseid probleeme, kuid kõikjal on usku ja lootust panna kõik wägewa Issa hoolele, sest tema toimetab kõik hästi. Kõikjal kaaswõitlejad terwitawad kogudusi, kuhu ma jälle peaks siirduma. Annan siin need terwitused üldiselt üle.

Minu küllastusil ma olen käinud septembris ja oktoobris ka meie saarte usklike juures ja nimelt Saaremaal, Muhumaal, Wormsis ja Hiiumaal. Kindlasti huvitab „suuremaa“ usklike saarte kaaswõitlejate elust kuulda ja ka minu reifust nende juure, — seepärast kirjutan käesolewaga sellest.

Reis Saaremaale toimus 13.—17. septembrini, Tallinnast otseühendusega Kuressaare. Beatudes kaaswõitlejate Rõngase lahkes perekonnas ja pidades samal õhtul kuulutuskoosoleku ja weerandaasta koosoleku öde Tooli werandal ning teise päewa hommikupoolel korraldades koguduse asju, sõitsin pärastlõunal Karja koguduse juure osasaamist jagama. Karja kogudus asub Kuressaarest umbes 40 km eemal. Tema liikmed on aga väga laialipillatud, — kuni 17 km. eemal kogudusest, mis muidugi väga raskendab nende kooskäimisi.

Koguduse juhi wend Soide wäikeses, kuid soojas ja lahkes kodus on koguduse kokkutulemise paik, mis asub just Karja kirikla taga. Siia olid peagu kõik kaaswõitlejad kokku tulnud. Uurisime pühakirja põhjal aega, milles meie elame ja koguduse ettevalmistamist wiimseks wõitluseks, korraldasime pühaõhtusöömaaja, pidasime weerandaasta koosoleku, hiljem õppisime weel uusi laule ja nii olimegi jõudnud südaööni. Sumal õnnistas meie kooswiibimist. Kaaswõitlejad, kes harwa saawad koosolekuid, elasid hingega kaasa selle ilusa õhtu. Üks palwe on neil, andke neile saartele kuulutaja.

Teisel warahommikul siirdusime tagasi Kuressaare. Kuressaare kogudus on ilma palwelata. Ta käib koos

öde Tooli werandal. Kasutasime reedest poolpäewa uue palwela leidmiseks. Lootusi on saada midagi, wõin nende ridade kirjutamisel wast ongi juba kogudusutes ruumides.

Reede õhtul me pidasime pühaõhtusöömaaja ülalmainitud öde juures. Wäike weranda oli kui karp täis kiilutud. Käatsime Sumala armastusest ja andestusest meie wastu. Ja kui tuli alanduleteenistuse osa, siis wendadele ei jäänud muud wõimalust selle toimimiseks, kui lastusime pimedasse aeda wäikesesse lehthoonesse, panime paberid sinna maha, süütasime wäikesel lambil ja pidasime seal wendade jalgadepesemise-teenistust. Aga peab ütleva, et wennaliku arusaamise juures ei tähenda nii palju ruum ja oluford, waid üksmeel ja armastus teeb kõik hästi. Rauaks ajaks jääb mulle meele see weranda-palwela, kus ma olen kord oma perega ühe suwe elanud ja ka nüüd saime seal sellise hea koosoleku. Siin me ka wõtsime wastu koguduse faks öde, üks tuli kaugelt Wenemaalt, teine ristimisega Saaremaalt. Ka siingi sama palwe: andke meile kuulutaja!...

Hingamispäewa warahommikul oli selle ühe öde ristimine meres, selle eelmisel õhtul wastu wõtsime. Karge hommik ja karge west ei takistanud meie ilusat toimingut, waid pigemini hüwendas weel selle.

Samal hommikul jattasin oma küllastusi ja siirdusime Muhu saarele, jõudes sinna just hingamispäewakooli alguseks. Peagu terve kogudus wend Sõrme talu wärawas oli maanteele riviistunud ja ootasid omnibusse ilmumist. Siin tõesti on üks lahke ja armas kogudus, samuti töökas nii ajalikul kui waimulikul alal. Siin oli ette nähtud 5 koosolekut ühel päewal: Hingamispäewakool, kogudusekoosolek, ristimine, osasaamise-koosolek ja õhtune kuulutuskoosolek.

Siirdusimegi kobe pärast koolitundi ristimisele. Sobusel, jalgrattal ja jala läksime läbi küla ja mõisa mere poole. Eks meid märgati muidugi. Ja taludest ruttasid inimesed meile järele ratastel ja jalgsi, kellel lapsed kas süles wõi käetõrwal, siis wanakesi ja noori inimesi. Nähes, et siin ei saa lühikest ja kiiret ristimist toimida, kutsusime kõik rahwa enne ristimist mere äärde ja pidasime kokkutulnuile piiblitunni ristimisest. Ristija Johannese juure tulid inimesed kolmel põhjusel: uudis-

himust aetuna tuli lihtrahvas, arvustama tulid wariserid, ja ennast lastma ristida tulid ümberpöörnud. Igauks teab, mis põhjusel ta on tulnud. Uudishimu pole patt, aga arvustus küll, kuid aidaku Jumal, et ümberpöörmine oleks peapõhjuseks kokkutulemisele. Sõna näis minewat südamesse ja see ergutas weelgi rohkem kõnelema, rääkimata sellest, et külm meretuul tungis läbi õhufest ristimise-riideist, mille tulemusena mõned nädalad kõhima pidin ja muid külmetuse kaasnähtusi tundsin.

Ülalmainitud 5 koosolekut täitsid päewatöö täiel määral, ja kui hilisõhtul puhkama läksin, siis tundus see tõesti wajaoline olewat. Teisel hommikul wara astusin mööduwale omnibussele ja sõitsin tagasi ssemaale külastama üht haiget öde Juuli Noort, kes on jalutu ja käsitu juba üle 30 aasta. Reuma on ta kangeks teinud. Siin, tema wäikeses ja puhtas kodus Issand oli meiega. Pidasime pühaõhtusöömaaga ja trööstisime endid Issanda tootusega, kes tules lubab anda terwise ja kõit uueks teha.

Olles lõpetanud siin meie waike koosolemise, ruttasime kiiresti wend Didekiviga, kes mind saatis, paar kilomeetrit peateele, et saada omnibussele, mis wiib tagasi Tallinna poole. See saabuski õigel ajal, ja kui see minu palvel peatus weel heffaks wend Sörme warawas, et sealt kätte saada kohwri, ja kui siis terwe tema suur pere seisis maanteel omnibusse ukse ees, üks piiske käsi pistis mulle pihku peotäie lilli... See oli wend Sörme wäikeses tütre heategu puhtast südamest tehtuna. Palju tänu!

Saaremaa ja Mubumaa wajasid tõesti kuulutajat. Nende soow ei saa praegu weel täituda; siiski liida nõukogu leidis ajutise wõimaluse neid aidata sellega, et wend Raldma Siinamaalt külastab iga kuu üks nädal Saaremaad. Loodame, et nad ka wiimaks iseseiswa jutlustaja saawad.

Septembri 28-st oktoobri 1-ni külastasin Saapsalut, Wormsi saart ja Noarootsi, mille piirkonnas töötab w. E. Kanna eesti ja rootsi keeles.

Saapsalus on Jumala abiga ja w. Kanna hooltsail pingutusil ühe aastaga juure tulnud 11 hinge, — niisiti siin on weel leida tõetõeljad, kuigi see koht on palju tallatud segaste õpetuste poolt ja mõned tõetõeljadki kahtlesid, kas siin weel leidub tõetõeljad. Tuleb waid töötada hoolega, siis leidub weel wiljateri. Saapsalus me pidasime reedel ja hingamispäewal koosolekuid nende uues ja korralikus ruumis, mille kogudus leidis lauase otsimise järgi. Rahjuks pean aga nende ridade kirjutamisel mainima, et praegu neil pole enam seda ruumi, — nad pidid selle wabaks andma praeguste olukordade põhjal. Nad otsiwad nüüd uut palvelat. Nad wajaawad teie toetust palvel. Siin on weel hingi ja nende päästmiseks tuleb weel siin kuulutada wiimset tõde. Siin on ka tugew wastupanu tõewastaste poolt, — aga „kes wõib meie wastu panna. kui Jumal on meie poolt!“

Sama päewa pärastlõunal sõitsime w. Kanna mootorpaadil Wormsi saarele, Swibi küllasse, kus asub

ta perekond. W. Kanna saab wähe olla oma perekonna juures, sest ta piirkond on suur ja see nõuab liikumist. Ta külastab pidevalt Saapsalut üle mere, suwel mootorpaadil, tahwel rattal ja jalgsi, siis ümbruse küllasid Wormsis ja peale selle üle mere Noarootsi Einbi küla ja teisi kohti. Seepärast ma mõistsin ka hästi küll seda rõõmu ja hellust nende perekonnas ja kabe pisikesel lapsel eest hoolitsemist sellel wäikesel rahupäewa õhtupoolikul, pealegi weel, et ma ise ka alati reisuudel olles oma armsast perekonnast pean eemal olema...

Wormsi saar asub Saapsalust umbes 10—15 km. eemal. Raapind näib olewat kehwa, nii kui tawaliselt meie saartel. Elanikud enamuses rootslased, kuigi nende keel on rootsi ja eesti keele segu. Naisterahwad piiskesest lapsest alates kuni raugani kannawad ühesugust rahwusrõiwast: tume, wolditud undruk, kirju pluus, kirju pearätt ja punased sutad. Suuksed on kõigil palmitsetud ja seljal nende otsad kokku ühendatud.

Swibi küla palvelas, mis on kasutada lubatud kõigile, me pidasime õhtul kuulutuskoosoleku, mil w. Kanna tõlkis mu kõne rootsi keelde. Samuti me laulsime selle wennaaga mõned laulud rootsi keeles. Osawõtt ei olnud just rohke; näha on, et sinne pind wajaab pikaldast töötamist, enne kui wili ilmub. Samuti ka teisel hommikul, pühapäewal, ei olnud elawam osawõtt. Aga me loodame, et püsiw töö, tõsine palwe ja Jumala arm siin weel hinged wälja toob. Teatawat huwi on siin ju olemas, aga waimulikud segaõpetused ja muud põhjused nõuawad pikemaajalist töötamist ja kannatlikkust. Sellist waimu on ka wend Kanna ja ta abikaasal. Nad kindlasti loodawad, et siit „mere-saarelt“, niikui nad nimetawad, ka hinged wiimaks wälja tulewad. Me pidasimegi teatawat plaanid tulewiku töökohta ja loodame, et need eduks kaasa aitawad. See põld wajaab ka meie kõikide tõsist ja innukat palvel. Subagem seda, kaaswõitlejad ja tuletagem oma perekonna altareil ja mujal meelde seda põldu.

Pühapäewal pärast koosolekut läksime jalgsi üle saare nurga teisele kaldale ja siit me sõitsime purjekal üle mere Noarootsi, Einbi küllasse, et õhtul ühes armsas perekonnas, kes meie tõde pooldawad, koosolekut pidada. Teel sinna peatusime ühes talus, kus parajasti peeti kuulutusetundi. Lootsime, et ka meile lubataffe kõnelema, kuid selle asemel üks wiimaseid kõnelejaid hakkas meid puudutama oma wäljendustega. Muidugi, siis meie ei katwatsenudki wastu rääkima hakata, waid kui tuli aeg palvelseks, siis ma nende kõikide kuuldes palvelasin nende eest, et nad tõewalguist otsisid ja leiaksid. Pärast palvelt ma laulsin neile ühe laulu ja nii lahkusime. Pärast kuulsime, et meie käitumine oli kõikidele hea mulje jätnud, ja too kõneleja, kes arwas tõewõetust tallata, oli oma kaasklaste poolt noomida saanud.

Õhtul siis pidasime oma koosoleku ülalmainitud perekonnas, millest osawõtt oli keskmine. Siin on loota, et mitmed hinged peatselt tõe poole üle tulewad. Anna me nad Issanda hoolseks ja weel samal hilisõhtul algame tagasisõitu mootoril üle mere Saapsalusse. On

telge sügisene kuuvalge õõ. Meri on must ja rahulik. Üle mere paistavad Saapalu tuled ja sadama tuli see vilgutab ning kutsub... Seistes püsti mootorpaadis, waadeldes tumedat merd, kuud ülal ja sadamatulesid ees, tulid mõtted, mil saabub me laew wiimsesse sadamasse... Teisel hommikul wara olin jälle Tallinnas.

Oktobri 18.—22. külastasin Hiiumaad. Siin töötab wend A. Kaldma juba kolmandat aastat. Sumal on ka tema tööd õnnistanud ja talle hingi annud. Wäsimatult sõidab ta oma wäikele mootorrattal ühest saare otsast teise ja otsib hingesid Issandale. Nüüd ta weel kord kuus külastab ka Saaremaa kogudusi.

Minu esimene peatus Hiiumaal oli Emmastes öde Wabtra talus. Siin pidasime teisel hommikul piiblitunnit liikmetele ja palwetasime, et wõiksime oma töö teha ka rasketel aegadel ja wiia walgust ka neile, kes jeni pole üldse kuulnud Jumalast. Eht Sumal just on annudki selle wõimaluse, meie waid peame leidma tema plaani meie ja kõikide jaoks. Meil oli südamlik kooswiibimine ja me kõik tundisime, et Sumalal on mingi plaan käesolewa olukorraga.

Samal päewal me lahkusime Emmastest, et sõita wend Kaldma mootorrattal Käina ja hiljem Kärkla. Olen alati olnud mootorratta põlgaja, aga nüüd pidin ometi ta peal istuma jubi seljataga. Kuidas sõit läheb? Jätan selle Jumala hooleks ja ka w. Kaldma hooleks, kes on tõepoolest ettevaatlik juht. Teel peatume ühe öe juures ja toome talle terwiseid kaasuslikelt ning siis keerame suurteelt alla asukohta, kus õhtuks Käina usklikud peawad kokku tulema. Tee on kiwine, auklik ja libe. Ettevaatust ja kindlat kätt on siin waja, mida mu juhil ka kindlasti oli, aga et teatawat ümberlülitamist teha teise käega, ei ole üks käsi jellel teel wõimeline pidama, ja korraga oleme mõlemad pikali kiwisel ja porisel maanteel, ratas meie kõrwal! Hetkeks waitust, siis hakkame endid liigutama. Tänu Jumalale, oleme päris õnnelikult kuffunud. Oleme küll porised, liikmed ka pisut kanged, eriti minul mu haige selg on põrutamisest walus, ratas ka natuke wigastatud, aga kõik sünnib nurisemata ja me sammume jalgsi edasi, jest jellel teel ei ole tõesti mõtet mootorrattal sõita.

Peatudes ettenähtud kohal kuulame, et olukordade tõttu on meil parem lohe Kärklasse edasi sõita, et mitte teisel päewal teele jääda ajaks, kui on korraldusi tehtud tee waba hoida. Me maitseme siinset külalislahkust ja siirdume suurteele tagasi ja siis otse Kärklasse, kuhu jõudisime õnnelikult ja tänuliku südamega. Öde Kaldma lahkes ja sõbralikus kodus on pärast rasket päewa tõesti hea pisut puhata ja kirjutada käesolewat kirjutust saarte reisirude üle.

Kärklas ma peatusin kolm päewa. Saal õhtul ja hingamisepäewa hommikul me uurisime pühakirja ja kinnitasime oma usku seega, et ajamärgid täituvad ning meil tuleb walmis olla Issanda päewa jaoks.

Kärklas meil praegu ei ole koguduse saali. — Kogunetakse piiblitöölise korterisje, kuid seda kodumest ja wendalikum on meie kogunemine. Wiimises piiblitunnis me uurisime Jumala sõnast, kuidas Sumal oma rahwast teist korda kogub kõikjal, kuhu nad on peidetud, ja me rõõmustasime teadmise üle, et meiega waitne ja wäike kogudus Kärklas on Issandal teada ja Ta neid üles leiab siit omal ajal. Kärkla usklikud advent-tões terwitawad kõiki mõtte- ja usuosalisi. Pühapäewa õõsel siirdusin laewaga üle tormise mere jälle Tallinna.

Ed. Mägi.

Misjonipõllud

Loeng 25. novembril.

Kutse India iseseiswailt riikidelt.

„Salaam, salaam!“ hüüdis üks kerjus hindu templi wälisuskjel. Ta kuulus Simla mägestikus asuwa sugubaru hulka. Ta oli paljajalu, nälgimud ja haiglane. Käes hoidis ta wäikest mütti ja iffa ja jälle tõstis ta jeda terwituseks nii, et möödaminejad wõisid sinna panna raba ning seega wastata tema „salaam“ hüüdele.

Rahwas kannab mitmesuguseid rahwusrõiwaid, mille järgi wõib ära tunda nende sugubarusse ja seisusse kuuluwust. Nii wõib ka ringirändajaid ära tunda. Indias on kerjamine üldine nähtus.

Kaa see kerjus oli tõepoolest juures punduses, ja keegi pidi teda aitama. Kui ta nii seisis templi juures, nägi ta preestreid templisse ruttawat. Need oleksid pidanud teda kindlasti aitama. Ja nii ta hüüdis weel kõwemini kui harilikult, sealjuures kätt tõstes terwituseks. Kuid preestrid ei pannud tähelegi. Neil oli tarwis kelli helistada, ohwreid tuua, oma jumalate ees suitsetada ja palweid lugeda. Nii jäi ta ilma abita. Keegi ei annud temale süüa, keegi ei heitnud tema peale arnu ega hoolitsenud tema eest.

Ma kinnitlesin tema seisukohast teisi tema suguwõisa liikmeid, keda on 84 miljonit ja kes kuuluwad umbes 700 iseseiswasse riigikesse Indias. Meil on ainult kaks neist kaasuslikke, kes meiega ootawad Kristuse jälletulekut. Siinsamas Simla mägestikus on 31 prowintsi, kus ei ole weel ainustki ewangeeliumikuulutajat. Neid kõiki ma kuulen hüüdwat „salaam, salaam“. Hinduism teeb wäga wähe nende kaswatamiseks ja weel wähem annab abi nende haiguste puhul. Annaks Sumal, et me wõiksime nende palwele ja hüüdele wastata.

Dr. S. C. Menkel.

Lugege ja lewitage

„M e i e M e g a“!

Wäljaandja: SW Eesti Liit. Toimetus ja talitus: Merepuiestee 14-a. Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: S. Bilt.

Tellimishind: Üksiknumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jooksw arwe 192.

„Kiirtrükk“, Tallinn, Rüütli 4. 1939.

2. novembril 1939.

Sind 15 senti.